

Číslo 1

Březen 2018

Ročník jedenáctý

ZŠ TGM a MŠ

Dolní Bousov

Školní rok 2017/2018

Školák

*Polednice
očíma
malých dětí*

*Dobrá duše
infocentra*

*Den
s paní učitelkou
Pánkovou*

*Kdo poslouchá
rock?*

*Spousta
zábavy*

*Jak se
chovat
v divadle*

*My a sociální
sítě*

Vážení a milí čtenáři,

dostáváte do rukou nové číslo našeho časopisu. Přináší informace o dění ve škole i v mateřské školce, která už nějaký ten rok k naší škole patří. Pokračujeme v rubrikách, které jsme zavedli loni, a samozřejmě i v těch starších, které si čtenáři stačili oblíbit. V posledních číslech zaujala rubrika *Očima malých dětí*, tentokrát se vyjadřovaly k Erbenově Polednici. Rubrika *Jíme zdravě* je nově upravená, opět vás však čeká “zdravý recept.” V tomto čísle najdete několik rozhovorů. Znovu jsme se rozhodli přinášet vám rozhovory s lidmi, se kterými se setkáváte mimo školu. Tentokrát se tohoto tématu ujal Matěj Říha, v *interview* s jeho maminkou se dozvíte spoustu zajímavých věcí. Dozvíte se také, jak vypadá *pracovní den paní učitelky Heleny Pánkové*, nebo *jakou hudbu poslouchá paní učitelka Iveta Plíšková*. Velmi zajímavý *rozhovor o jednom zvláštním druhu sportu* připravily Eva Štěpánová s Katkou Špytkovou. Už několik let probíhají na naší škole dvě dlouhodobé akce: *Víčko pro Nikiho* a *Ovoce do škol*. Zajímá vás, jaký je smysl těchto akcí? Naši redaktoři zapátrali a nyní vám své poznatky předkládají. V rubrice *Duel* se Kačka Karnová zabývala *sociálními sítěmi*, v rubrice *Patří do školy?* se Lukáš Zvěřina věnoval nadávkám. Ačkoli je toto číslo zimě-jarní, vznikalo ještě před příchodem dlouho očekávaného jara, a tak si můžete přečíst také něco o letošním lyžařském kurzu. Já osobně doporučuji článek věnovaný tomu, *jak se máme chovat při návštěvě divadelního představení*, myslím si, že mnohé, nejen žáky naší školy, zaujme *kritický pohled na dolno-bousovské náměstí* a rozhodně nezapomeňte na *literární práce* a poslední tři *zábavné stránky*.

Přeji vám všem mnoho hezkých chvil s naším časopisem.

IM

Co se v naší škole děje . . .

Zprávičky z mateřské školičky

Achatina Reticulata

Marcela Vodhánělová

Děti ze Včeliček mají nová zvířátka, kamarády, o které se starají.

Karneval

Eva Jirků

V únoru se děti ze třídy „Koťata“ převlékly za své oblíbené hrdiny, pohádkové postavy a společně se zastupující paní učitelkou Evou Tomínovou uspořádaly třídní karneval. Celé dopoledne bylo ve znamení radosti, zpěvu, tance a netradičních soutěží. Již nyní se společně s dětmi těšíme na další zábavné dopoledne.

Zimní radovánky

Marcela Vodhánělová

Konečně nám napadl sníh. Děti ze Včeliček prožívají zimní radovánky na své zahradě.

Karneval v ZŠ

Lidový kroj a písnička

Pavla Bartková

8. 2. 2018 se v prvních třídách a 2. A uskutečnil program o lidovém kroji a písničkách. Děti se dověděly, jak se u nás lidé oblékali před sto až dvěma sty lety, poslechly si lidové písně, které se zpívaly přímo v DB. Nad vzpomínkami pamětníka pana Páva jsme společně přemýšleli o tom, jak se dříve, když ještě nebyla elektřina, více vyprávělo, zpívalo, jak to vypadalo o muziky a na pouti ve Vlčím Poli...

Děti hádaly, k čemu sloužily přinesené předměty (valcha, žehlička na doutnající dřevo, dřevěný penál) a jak se používaly. Zamysleli jsme se nad tím, jakou práci dalo udržet oblečení čisté a co všechno obnášelo tzv. "velké prádlo". Nakonec jsme rozpočítadlem určili, kdo se oblékne do dívčího a chlapeckého kroje. V praxi jsme tak poznali přísloví, že "šaty dělají člověka".

Program se uskutečnil v rámci projektu Tady jsme doma - regionální folklór do školy.

Deset let časopisu Školák

Mgr. Ingrid Mendlíková

ZŠ Dolní Bousov a Informační centrum DB uspořádaly **výstavu DESET LET ČASOPISU ŠKOLÁK**. Výstava, která byla zahájena začátkem února, trvala do 23. února. K vidění byla všechna dosud vydaná čísla časopisu, spousta fotografií i z úplných začátků, ze soutěží..., návštěvníci nahlédli do práce redaktorů, seznámili se s historií školního časopisu, se členy všech redakcí a s úspěchy časopisu Školák.

Olympiáda v českém jazyce

Mgr. Ingrid Mendlíková

Letošního školního kola se zúčastnilo 25 žáků z osmých a deváté třídy. Jazykový test byl už tradičně velmi náročný, přesto ho někteří žáci zvládli velmi dobře. Se slohovou prací, letos na téma Stalo se to minulý týden, si mnozí účastníci soutěže poradili výborně. Někteří do svých prací vnesli vtip, jiní napětí, někteří nás přenesli do jiných světů či do jiné doby.

Okresní kolo

Mgr. Ingrid Mendlíková

29. ledna 2018 se v Mladé Boleslavi konalo okresní kolo Olympiády v českém jazyce. Naši školu reprezentovala vítězka školního kola **Nicole Kačurová** z 9. třídy. Ve veliké konkurenci žáků základních a středních škol obsadila krásné **páté místo**.

Výsledky:

1. místo: Nicole Kačurová (9. tř.)
2. místo: Markéta Zemanová, Martin Pánek (8. A)
3. místo: Kateřina Karnová, Matěj Říha (8. A)
Kateřina Špytková (9. tř.)

Výsledky:

1. místo: Kateřina Karnová (8. A)
Kateřina Špytková (9. tř.)
2. místo: Miroslav Buriánek (8. B)
3. místo: Barbora Laurynová (8. A)

Dějepisná olympiáda

Mgr. Ingrid Mendlíková

Milovníci historie se sešli v pátek 15. prosince, aby si užili odpoledne věnované dějepisu. Letošní téma "To byla první republika aneb Československo v letech 1918 - 1938" je velmi zajímavé, ale také rozsáhlé a náročné. Žáci osmých tříd se s tímto tématem v hodinách dějepisu ještě nesetkali, devátáci sice ano, ale spoustu informací si museli sami vyhledat. Součástí testu je práce se slepou mapou, s grafy, s obrázky a spousta dalších velmi náročných úkolů.

Den v teplácích

Mgr. Helena Pánková

V polovině ledna se naše škola přidala k projektu schoolsunited.cz Budujte hrdou školu akcí „Den v teplácích“. Přijít do školy v teplácích je pro mnohé z nás nepředstavitelné, pokud zrovna neprobíhá tělocvik nebo sportovní den. Jak jsme se v teplácích cítili? Většina žáků i učitelů se shodla na tom, že především pohodlně.

Když se načančám

Mgr. Helena Pánková

Dne 14. 2. jsme svátek svatého Valentýna oslavili společenským oblečením. Nechali jsme se inspirovat a navrhli den „Když se načančám“. Žáci sedmé a osmé třídy připravili pod vedením paní učitelky Švábkové plakáty a 14. 2. přišly do školy mladé dámy v sukních a šatech, mladí gentlemani dorazili v košilích a někteří i v saku s kravatou nebo motýlkem. Kdo byl v gala, pohyboval se rozvážněji a mluvil slušněji. Myslím, že se potvrdilo, že šaty dělají člověka.

Žili jsme ZOH v Pchjongčchangu

Mgr. Radka Procházková

V uplynulých čtrnácti dnech žila naše škola (zejména I. stupeň) zimními olympijskými hrami. Olympiádě byla věnována nástěnka, na které denně visela otázka týkající se průběhu nebo historie olympijských her. Někteří žáci, třeba ze 3. B, si vyrobili olympijské průkazy, kam sbírali za správné odpovědi body. Ti nejlepší „olympijské znalci“ si zasloužili čokoládovou medaili. Téma olympiády se objevovalo nejen ve výuce tělesné výchovy, ale i v dalších předmětech jako je matematika, český jazyk nebo pracovní činnosti, ve kterých si žáci upekli olympijské medaile v podobě lívanců. Druhý olympijský týden byl „Týdnem v barvách olympijských kruhů, a tak v pondělí přišla většina žáků i učitelů v oblečení modré barvy, v úterý žluté, ve středu převládala černá, ve čtvrtek červená a týden jsme ukončili v zeleném. Nezapomněli jsme ani fandit. V pátek, kdy naši hokejisté bojovali s Rusy, se celou školou rozléhalo „Češi, do toho!“ S olympiádou jsme se rozloučili vyhodnocením soutěže, ve které měli žáci možnost tipovat, kolik medailí získají na olympiádě naši sportovci. Nejúspěšnějším tipářem se stal třetáček Jára Bendl (jeho odhad na 2 zlaté, 2 stříbrné a 3 bronzové medaile byl přesný). Právem mu patří sladký olympijský pohár z bousovské cukrárny.

RYCHLOROZHovor

ASISTENTKA ŽÁKA versus UČITELKA

Obě mají příjmení Drbohlavová. Miroslava a Vladěna. Náhoda? Nikoli.

Matka s dcerou. Obě na jedné škole. Obě milé, sympatické.

Budou mít více shodných odpovědí, nebo budou převažovat ty opačné?

Miroslava Drbohlavová

Co jste dělala, než jste nastoupila do naší školy?

Pracovala jsem na ZŠ v Jičíně.

A váš první dojem z této školy?

Pozitivní.

Jak jste si zvykala na zdejší děti?

Velmi dobře.

Oblíbila jste si některé kolegy?

Všechny.

Líbí se vám na naší škole?

Ano, určitě.

Jaké to je mít ve škole někoho příbuzného?

Pozitivní.

Jaké máte koníčky a zájmy?

Výtvarnou výchovu, ráda něco vyrábím, mám ráda jízdu na kole a nordic walking.

Vladěna Drbohlavová

Co jste dělala, než jste nastoupila do naší školy?

Učila jsem na ZŠ v Rožďalovicích.

A váš první dojem z této školy?

Výborný, přátelský kolektiv.

Jak jste si zvykala na zdejší děti?

Velmi dobře.

Oblíbila jste si některé kolegy?

Mám oblíbené všechny kolegy, zejména paní učitelky Mendlíkovou a Pánkovou.

Líbí se vám na naší škole?

Líbí se mi tady, jsem velmi spokojená.

Jaké to je mít ve škole někoho příbuzného?

Bezproblémové.

Jaké máte koníčky a zájmy?

Cestování, lyžování a také ráda čtu

Káťa

Představujeme vám paní učitelku...

Paní učitelka učí na prvním stupni ve třetí třídě. Je milá, stále usměvavá, vždy v dobré náladě.

Iveta Plíšková

Kde jste studovala?

V Jičíně na gymnáziu a potom v Liberci.

Proč jste se rozhodla být učitelkou?

Ráda pracuji s dětmi.

Jak jste se dostala do Bousova? Jak dlouho tu učíte? Nejdříve jsem tu pomáhala, a potom jsem zde zůstala. Učím zde šest let.

Jak se vám ve zdejší škole líbí?

Moc se mi tady líbí.

Jaké máte koníčky?

Cyklistika, turistika, plavání a geocaching.

Máte nějaké zvířecí mazlíčky?

Ano. Mám dvě kočky (Pištu, Meridu) a rybičky.

Jaká je vaše oblíbená barva?

Modrá a zelená.

Míra

Jaké jsou vaše oblíbené sporty?

Volejbal, biatlon a atletika.

Co byste dělala, kdybyste nebyla učitelka?

Knihovnici.

Proč zrovna knihovnici?

Ráda čtu a vzdělávám se.

Kde bydlíte? V Libáni.

Máte děti? Jak se jmenují?

Ano. Eliška a Štěpánka.

Jakou hudbu posloucháte? Rock. Je dynamický a není tolik komerční jako pop.

Jaké jsou vaše oblíbené filmy?

Mám ráda filmy od Marvelu.

Zaujal vás nějaký film, který je právě v kinech? Ne.

Jaký je váš oblíbený literární hrdina a autor?

Můj oblíbený hrdina je Saturnin a autor Zdeněk Jirotka.

Hrajete hry na počítači? Ne, ale hraju bowling, atletiku a další sporty na xboxu.

Jaké je vaše oblíbené jídlo?

Steak na zeleném pepři.

Těšíte se na Velké prázdniny? Ano.

Kam byste se chtěla o prázdninách podívat?

Projet se na kolách podél Ohře.

Proč zrovna na toto místo?

Protože jezdíme podél českých řek a podél Ohře jsme ještě nejeli.

Jste věřící? Ne, ale v určité věci věřím.

Rozhovor s paní Říhovou, vedoucí infocentra

Paní Dita Říhová pracuje jako vedoucí knihovny a infocentra v Dolním Bousově. Zajímavý rozhovor s ní vám přináší její syn Matěj.

Kde jsi pracovala před tím, než ses stala knihovnicí?

V projektantské společnosti Helika v Příbrami. Byla jsem vedoucí marketingového oddělení.

Jaké školy jsi studovala?

Vystudovala jsem gymnázium. Potom jsem studovala vysokou školu ekonomickou a vysokou školu chemicko-technologickou.

Proč jsi přešla k tomuto zaměstnání?

Potřebovala jsem být blízko domovu, protože se mi narodil syn. Nevíš o tom něco?

Jak dlouho už tuto práci děláš?

Od října roku 2009, takže devět let. Vlastně od té doby, co rozbouranou farskou budovu přestavěli na knihovnu.

Když tedy pracuješ v knihovně, máš nějakou oblíbenou knihu?

Moje oblíbená série knih se jmenuje Hra o trůny, jinak můj oblíbený žánr je fantasy a detektivky.

Kolik máte v knihovně knih a jaký je nejčtenější žánr?

Máme přes 13 000 knih a nejčtenější jsou severské detektivky a knihy historika Vlastimila Vondrušky.

Ty vlastně nepůjčuješ knihy, ale jsi v infocentru. Co ta práce obnáší?

Vybírám a objednávám knihy. A v infocentru se starám o chod galerie, o tvorbu webových stránek infocentra i knihovny, sestavuji zpravodaj Bousovák, obsluhuji návštěvníky a plno dalších.

Co bys chtěla zlepšit v knihovně i v infocentru?

Chtěla bych nechat přistavět zvenčí ke knihovně výtah, aby mohli knihovnu navštěvovat i senioři.

Máš nějakou novou knihu, kterou bys chtěla doporučit?

Například dětský detektivní příběh Stříbrný chlapec, nebo Jak správně mluvit dracky.

Líbí se ti tvá práce?

Ano. Odjakživa jsem milovala knihy a nikdy mě nenapadlo, že mezi nimi budu pracovat.

Jaká je návštěvnost infocentra a jaké mají většinou návštěvníci požadavky?

Průměrná návštěvnost infocentra je 120 lidí za měsíc. Místní občané potřebují často kopírovat, turisté požadují informace, co by měli v Dolním Bousově nebo v Českém ráji navštívit.

Naše škola zábavně

Fuj, pavouk!

Ta je fakt pěkná!

Co na tom nechápeš?
Říkám ti to naposledy!

Mě se bát nemusíte,
já nekoušu.

Takže, až zabubnujeme,
postavíte se na hlavu!

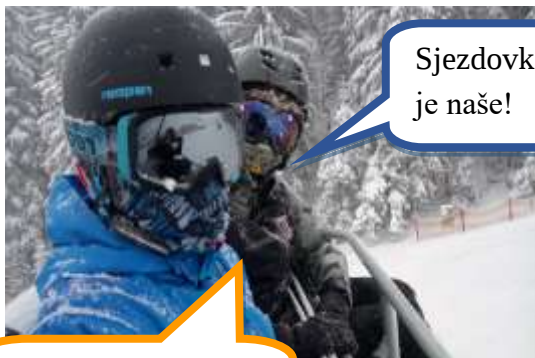
Snad to spočítají
dobře.

Kláro, proč jsi
to těm dětem
snědla!?

Penízky!
Naše penízky!

Sjezdovka
je naše!

Teď jim ukážeme,
kdo je tady borec!

Taky bych si
zobnul!

redakce

Na co vzpomínáme? Na jarní prázdniny.

Jarní prázdniny trvaly celý týden. Letos jsme byli doma od 5. do 9. března. Byly dostatečně dlouhé, nebo by měly být delší? Počasí přálo bruslení, takže alespoň na ledě jsme se mohli vyřádit.

Jak a kde jste strávili „jarňáky“ vy?

1.A - Ema Bartková: Byla jsem na horách a u tety.

1.B - Anna Jinochová: Byla jsem s rodiči v Technickém muzeu v Praze.

1.C - Jan Kindl: Byl jsem u tety.

3.A - Barbora Šoutová: Byla jsem v Liberci na koncertě skupiny Slza.

3.B - Ema Urbanová: Byla jsem na horách.

4.A - Vanesa Verecká: Jezdila jsem na koních.

4.B - Michal Buriánek: Já jsem byl u babičky v Kopidlně.

5.A - Antonín Matějka: Já jsem byl v dinoparku v Liberci.

6.B - Adam Langer: Byl jsem na přehradě Lipno.

7. - Pavel Sýkora: Byl jsem na horách v Itálii.

7. - Klára Šimonová: Byla jsem lyžovat ve skiareálu Kamenec.

Foto: Kamenec, Lipno

A
n
k
e
t
k
a

Jak strávili prázdniny učitelé?

Lenka Dajčová: Byla jsem na Vyšehradě a na Šumavě.

Vladěna Drbohlavová: Byla jsem doma. Psala jsem diplomovou práci.

Helena Pánková: Dvakrát jsem byla na lyžích, také jsem si četla.

Vladimíra Nocarová: Byla jsem na běžkách.

Honza

Malá anketa: Jak si představujete ideální jarní prázdniny?

Jak by měly vypadat ideální "jarnáky"? Co se týče mě, pod pojmem ideální jarní prázdniny bych si určitě představil čas strávený na lyžích. A jak si představují jarní prázdniny žáci dolnobousovské školy? To se dočtete níže...

Ondra Pilař (7.) – Chtěl bych lyžovat, rozhodně déle než týden.

Míra Buriánek (8. B) – Užívat si čas s přáteli a rodinou.

Simona Ružanská (9.) - Chtěla bych cestovat.

Kačka Špytková (9.) – Spát, lyžovat v Alpách.

Honza Štolovský (6. B) – Být na horách.

David Rejzek (8. B) – Odpočívat, spát, lyžovat. Určitě by měly být alespoň dva týdny.

Filip Koliáš (3. B) – Chtěl bych být na horách a hlavně aby byly delší a abych nemusel být ve škole.
Honza

Co nás baví: Karneval

Karneval se na naší škole odehrával ve dnech 1. a 2. března druhou a třetí vyučovací hodinu. Já a můj kamarád Petr jsme se starali o zvukovou techniku a pouštěli dětem písničky. První hodinu měla 5. B připravené pro děti soutěže a děti pak tancovaly. Nejprve na Macarenu, potom na Chocolate a nakonec na Ptačí tanec. Potom všechny masky utvořily kruh a postupně chodili dovnitř rytíři, vojáci, princezny atd. Dále děti hrály soutěž, při které tancovaly, a jakmile se zastavila hudba, nesměly se hnout. Nechybělo ani podlézání provazu za rytmu hudby. Všechny děti potom dostaly sladkou odměnu. Druhou hodinu si připravila 5. A stanoviště. Každý potom dostal kartičku a na ni obdržel za každé splněné stanoviště razítko. Každé stanoviště bylo jiné. Na jednom měly děti házet míčky do terče a na jiném zase trknout míč hlavou směrem do branky. Ten, kdo měl sesbíraná všechny razítka, byl náležitě odměněn. Nakonec si děti ještě jednou zatancovaly. Všichni si karneval moc užili.

Míra

Den s . . . češtinářkou

Paní učitelka **HELENA PÁNKOVÁ** učí kromě českého jazyka také německý jazyk a dějepis. Letos je třídní 7. třídy. Bydlí v Dolním Bousově, ale pochází z Rokytnice nad Jizerou. Na zdejší škole pracuje už více než patnáct let.

Jak vypadal pracovní den paní učitelky ve čtvrtek 15. března?

Paní učitelka vstává v 6:20 a z domu odchází v 7:15.

Přijde do školy, uvaří si čaj a připraví se na první hodinu. Od 7:50 do 12:15 učí dle rozvrhu. Třetí vyučovací hodinu má volno a připravuje test z dějepisu pro 7. třídu na příští úterý.

Po skončení výuky jde na oběd. Poté doučuje některé žáky 5. třídy na přijímací zkoušky. Hodinu, asi do čtvrt na čtyři, opravuje písemky a diktáty. Pak se připravuje na druhý den na výuku (stříhá kartičky na pravopis).

Odpoledne si uvaří kávu a pustí si televizi. Potom se navečeří a postupně i celá její rodina (způsobem, kdo si co najde a ona jim radí). V šest jede pro dceru ke kamarádce (dcera večeří později). Do sedmi poslouchá paní učitelka televizi a čte si u toho.

Pak se umyje a vyfouká si vlasy. Od osmi do devíti sleduje v televizi pořad Vyprávěj. Pak jde udělat svačiny pro rodinu na zítřek, také vyžehlí prádlo. Poté si čistí zuby, vaří si čaj na zítřek, přičemž polovinu zrovna vypije. A nakonec si od desíti do dvanácti čte a o půlnoci jde spát.

Káťa

Jak se chovat v divadle

Každý z nás už byl minimálně jednou za život v divadle. Ale zamysleme se. Chovali jsme se tam podle etikety? A protože i my, žáci školy, jezdíme často do divadla, měli bychom vědět, jak se tam chovat. Tady je pár základních pravidel, která by měl

Příchod

Přijít vždy včas. Pokud se zpozdíme, poprosíme uvaděčku, aby nás usadila tam, kde budeme nejméně rušit (slušnost je počkat do přestávky).

V šatně

Muž pomáhá ženě, mladší pomáhá staršímu. Nejlepší je, když si vypnete mobilní telefon už v šatně.

Při představení

Nemluvíme, nespíme, nejíme, nešustíme, ale naopak se můžeme nahlas smát, protože smích je jedním z prostředků pro kontakt mezi diváky a herci, proto herci smích očekávají (platí pouze pro komedie, smát se při vážných dramatech by nemuselo být vhodné)

Vstoupení do sálu

Když vstupujeme do řady sedadel, tak vždy čelem k sedícím. Do řady vstupuje první muž, pak následuje partnerka.

Tleskání

Tleskání je odměna hercům za jejich výkony. Tleskáme vždy po skončení jednání, po něm následuje přestávka. Při závěrečné děkovačce tleskáme do té doby, dokud se zvedá opona. Během děkovačky neodcházíme, je to nezdvořilé vůči těm, kteří účinkovali. Nejsme povinni uvolňovat místo lidem, kteří v tuto dobu odcházejí.

Evča Š.

Patří do školy? Nadávky.

Nadávka či urážka je většinou úmyslné psychické ponížení dotyčného. Nemusí být vyjádřeno slovně, ale i posunky. Jako nadávky se často, ale ne výhradně, používají sprostá slova.

Svoji pozici v jazyce mohou nadávky navíc měnit a podle některých zdrojů nově výraz nepatří mezi nadávky, ale mezi české hovorové výrazy. Takovým příkladem je například slovo "šlapka" (prostitutka).

Ve třídách i na chodbách školy můžete občas zaslechnout ne zrovna vhodné slovíčko. Slušňáky zatahá za uši, ti druzí používají neslušná slova celkem běžně. Mnozí z nich ani neberou ohled na to, kdo stojí v blízkosti a kdo je slyší.

Jaký názor mají na používání nadávek žáci a učitelé?

Eva Štěpánová (9. tř.): Je to neslušné a určitě to nepatří do školy.

Petr Bartoň (8. B): Je mi to jedno.

Riša Sladký (8. B): Je to normální.

Lukáš Oudrnický (5. B): Vadí mi to, jelikož to ubližuje.

paní uč. Švábková: Vadí mi to, je to zbytečné.

paní uč. Pánková: Určitě se mi to nelíbí.

paní uč. Mendlíková:

Nedělám si iluze o tom, jak mezi sebou některé děti mluví. Ale v posledních letech dochází k tomu, co bylo dříve (před deseti, patnácti lety) nemyslitelné, a to, že mluví bez problémů neslušně před kýmkoli, tedy před učiteli i jinými dospělými. Bohužel, někteří žáci v tomto neznají hranice.

Luky

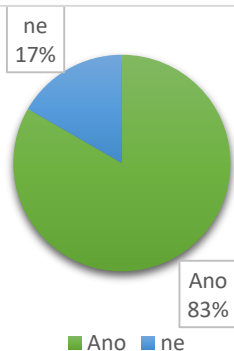
Duel - Duel - Duel - Duel - Duel

Sociální sítě. - ANO nebo NE?

Sociální sítě. Hit posledních pár let, který zaujal hlavně mladší generaci. Kdo dnes od věku třinácti let nemá sociální síť, jako by snad ani nebyl. Sociální sítě nás ovlivňují a je jedno, jestli o tom víte, nebo ne. Díky sociálním sítím jsme o všem informováni hned. Také nám dávají možnost komunikovat, mají však i své velké mouchy. Díky sociálním sítím dochází ke kyberšikaně a ztrátě soukromí. Na sociální sítě proniká spousta soukromých informací každého z nás a tím, že tam cokoli přidáme, ztrácíme soukromí ještě víc. Neměli bychom přestat tyto služby používat? Jak to máte se sociálními sítěmi vy?

Ptala jsem se svých spolužáků ze školy, zda používají sociální sítě a jaký názor na ně mají. Tady jsou jejich odpovědi:

facebook

Monika Pechanová: ANO

Sociální sítě jsou dobré pro seznamování se s novými lidmi, nebo když si potřebuji o někom něco zjistit.

Richard Sladký: NE

Podle mě porušují akorát soukromí.

Zdeněk Víšek: ANO

Přijdou mi v pohodě, na něco jsou užitečné.

Matěj Kuntoš: ANO

Jsou dobré ke komunikaci s přáteli, ale také nás na nich může kdokoliv napadnout.

Iva Nocarová: ANO

Lidé, kteří tam jsou, ovlivňují životy nás, i můj, takže se zde můžu řídit nějakými trendy apod.

Denisa Řezáčová: ANO

Myslím, že by si na nich měl každý bránit své soukromí a nezveřejňovat své osobní informace.

*Používání sociálních sítí žáky
2. stupně naší školy:*

ANO – 83%

NE – 17%

LinkedIn

Kačka

Jíme zdravě ve školní jídelně - polévky

Zabývaly jsme se tím, jaká polévka ze školní jídelny chutná dětem nejvíce a která nejméně. Jak uvidíte, názory se opravdu liší. My si myslíme, že většina polévek v jídelně je dobrá.

Oblíbené polévky:

Veronika Majerová, 6.B - knedlíčková polévka

Nikola Veselá, 2.B - kuřecí vývar

Alena Drázská, 2.B - hrachová polévka

Pepa Kodrik, 1.C - rajská polévka

p. uč. Sedláček - zelňačka

Neoblíbené polévky:

Diana Vančová, 6.B - hrachová polévka

Adéla Ružanská, 6.B - dýňová polévka

Nikola Veselá, 2.B - hrachová polévka

Alena Drázská, 2.B - kuřecí vývar

p. uč. Sedláček - cibulačka

Přinášíme recept na opravdu zdravou polévku:

Na česnečku budete potřebovat:

- 10 stroužků česneku
- 1 lžice majoránky
- 1 plátek uzeného masa
- 2 lžice sádla
- 1 cibuli
- 2 brambory
- 1 litr kuřecího vývaru
- pepř
- sůl
- 100 g tvrdého sýra

Postup určitě zvládnete sami, protože jste velice šikovní. Dobrou chuť vám přejí

Včelka Ája a Minner

Co nás zajímá... Ovoce do škol

Projekt Ovoce do škol byl spuštěn v letech 2009/2010. Bylo do něho zapojeno přes 3 800 škol. Cílem je zvýšení spotřeby ovoce, vytvořit správné stravovací návyky a tím zároveň bojovat proti obezitě. Některé školy ovoce nerozdávají dětem, ale dávají ho do školní jídelny. Ale ne všechny děti chodí ve škole na oběd, tím pádem to není úplně spravedlivé. Naštěstí nám je ovoce vždy rozdáno. Tak i děti, které nechodí na oběd ve škole, mají šanci ovoce dostat.

Viky

Děti z naší školy jsem se zeptala, jestli jim ovoce chutná a co mají nejraději:

Barbora Šourová, 3.B:
Jo, pitíčka.

Daniel Verecký, 7.:
Jak kdy, pití a banán.

Vítek Bartko, 4.A:
Já ho nejím.

Eva E. Dajčová, 4.A:
Jo, chutná, hruška a banán.

Diana Vitmajerová, 8.B:
Ano, pomeranč a džus.

Víčko pro Nikyho

**Už několik let sbíráme v naší škole
plastová víčka. Komu mají pomoci?
A pomáhají skutečně?**

Víčko pro Nikyho je charitativní projekt, který podporuje postiženého Nikyho. Narodil se 26. srpna 2009 jako druhé dvojče v pořadí. Celé maminčino těhotenství vypadalo bezproblémově, do poslední chvíle pracovala, jezdila autem a bylo jí docela dobře. Ten den odpoledne nastoupila do porodnice na plánovaný porod císařským řezem. Na poslední chvíli se pan doktor rozmyslel a rozhodl se pro přirozený porod. Bylo to neobvyklé. Sestřička se narodila celkem bez problémů, ale Niky se rozhodl obrátit tak, jak neměl, a narodil se nožičkami napřed a přidušený. Nastaly komplikace a bojovalo se o život, ale přežil. Zezačátku měl jen velkou hlavičku a poporodní obrnu na ručičce. Nevyvíjel se však, jak měl, a lékaři zjistili jeho vrozenou vadu, Arnold-Chiariho malformaci (mozková porucha). V roce 2011 na neurochirurgii operovali Nikymu hlavičku. Čtyři hodiny strávil na sále, dalších 14 dní pak s maminkou vleže v nemocnici. Celková diagnóza tedy zní: Arnold-Chiariho malformace, DMO, celková svalová hypotonie, autismus, výrazné opoždění motorické i mentální.

Ted' je Nikymu osm a půl. Chodí do první třídy speciální školy v Jičíně, má osobní asistentku, bez které nemůže být. Chodí pěkně, ale pořád je 24 hodin na plenkách a mluvit mu nejde. Ale nezdává se!

Co říká o Nikýskově léčbě jeho maminka:

Tak nám léky v Nikym silně probouzejí emoce. Z netečného dítěte je člověk, který čím dál víc proniká do našeho světa, upřímně a nahlas se směje, ale také se umí fakt hoooooodně vztekat, když mu nerozumíme nebo když po něm chceme, aby udělal něco, na co fakt nemá náladu (například aby se učil).

Najeli jsme na Domanovu metodu učení a mohu říct, že Niky JE inteligentní dítě. Dokonce velmi. Jen s námi nedovede komunikovat (a my s ním). Hledáme cestičky a zdá se, že jdeme správným směrem. Tohle bude hodně práce, ale já cítím, že je to cesta nahoru a jeho cesta mezi nás....

Jen na jedné z pražských škol se za dva roky nasbíralo 550 kg víček. Nikiho maminka je poté vozí do výkupu, kde dosává peníze na Nikyho léčbu a rehabilitaci.

Matěj

Z pohledu malých dětí: Erbenova Polednice

Karel Jaromír Erben Polednice (ze sbírky Kytice)

U lavice dítě stálo,
z plna hrdla křičelo.
"Bodejž jsi jen trochu málo,
ty cikáně, mlčelo!

Poledne v tom okamžení,
táta přijde z roboty:
a mně hasne u vaření
pro tebe, ty zlobo, ty!

Mlč! Hle husar a kočárek -
hrej si! - tu máš kohouta!"
Než kohout, vůz i husárek
bouch, bác! letí do kouta.

A zas do hrozného křiku -
"I bodejž tě sršeň sám - !
Že na tebe, nezvedníku,
Polednici zavolám!

Pojď si proň, ty Polednice,
pojď, vem si ho, zlostníka!" -
A hle, tu kdos u světnice
dvěře zlehka odmyká.

Malá, hnědá, tváří divé
pod plachetkou osoba;
o berličce, hnáty křivé,
hlas - vichřice podoba!

"Dej sem dítě!" - "Kriste
Pane,
odpusť hříchy hříšnici!"
Divže smrt ji neovane,
ejhle tuť - Polednici!

Ke stolu se plíží tiše
Polednice jako stín:
matka hrůzou sotva dýše,
dítě chopíc na svůj klín.

A vinouc je, zpět pohlíží -
běda, běda dítěti!
Polednice blíž se plíží,
blíž - a již je vzápětí.

Přemýšleli jste někdy, jak malé děti rozumějí různým věcem, nebo složitým textům? Přečetli jsme druhákům a třetákům báseň Polednice od K. J. Erbena a poté jsme se jich ptaly, jak básni rozuměli, jak na ně působila a jestli se jim líbila.

Nejprve jsme se ptaly druháčků ve třídě paní učitelky Ječné:
Po přečtení nám většina odpovídala, že báseň byla veselá a hezká, a že je Polednice legrační. Jen málo z nich pochopilo pravou podstatu básně, připadala jim smutná.

Poté jsme navštívily druháčky paní učitelky Kissové.
Dětem báseň opět přišla hezká, protože se hezky rýmuje a hezky zní. Děti nám toho víc neřekly, ale správně věděly, že Polednice je něco jako strašidlo.

U třetáků už to bylo něco jiného. Je neuvěřitelné, jaký je rozdíl mezi druhou a třetí třídou. Snad nejlepší odpověď nám dali holka a kluk právě z třetí třídy. Báseň jim přišla ponaučivá, protože kdyby prý dítě nezlobilo, tak na něj maminka nezavolala Polednici. Ostatním dětem báseň přišla děsivá a měly z ní divný pocit.

Již vztahuje po něm ruku -
matka tisknouc ramena:
"Pro Kristovu drahou
muku!"
klesá smyslů zbavena.

Tu slyš: jedna - druhá - třetí -
poledne zvon udeří;
klikla svakla, dvěře letí -
táta vchází do dveří.

Ve mdlobách tu matka leží,
k nadržám dítě přimknuté;
matku vzkřísil ještě stěží,
avšak dítě - zalknuté.

Evča Š. a Špytka

Škola plná talentů - Katka Špytková

Taekwon-do

Co je to mistrovský dan?

Dostanete černý pásek a pak už dostáváte mistrovské dany.

Když např. dostanete žlutý pásek, složíte zkoušky a dostanete žlutý se zeleným pruhem, můžete si ten žlutý nechat?

Ano můžeme si ho nechat.

Jaký je rozdíl mezi bojovým sportem a bojovým uměním?

Bojový sport vás pouze naučí, jak reagovat na určité útoky, zatímco bojové umění např. TKD vás nejdříve naučí základní techniky v praxi, následně SPARINGY, kde se na začátku naučíte vzdálenost a na konci volný boj, a až tehdy, kdy zvládnete všechny ty věci předtím, se začínáte učit tzv. HOSINSOOL- obranu proti náhlému útoku. Tedy hlavní rozdíl je v tom, že bojový sport vás naučí, jak se chovat v určité situaci, ale bojové umění vás připraví na všechno.

Jaký máš pásek?

Mám předposlední pásek, a to červený s černým pruhem.

Teakwon-do(TKD) je korejské bojové umění, kde se neučíte jen sebeobraně, ale i zdvořilosti, čestnosti, vytrvalosti, sebeovládání, lidskosti a odvaze. Je to způsob života. Teakwondista má přesně dané, jak se má chovat, a to díky slibu a zásadám, kterými se má řídit.

Zakladatel TKD je generál Choi Hong Hi. Dříve bylo používáno jen pro armádní účely jihokorejské armády, později se rozšířilo i mezi civilisty. V TKD je 10 žákovských stupňů a ty se rozdělují podle barvy pásků (bílá, bílá se žlutým proužkem, žlutá, žlutá se zeleným proužkem, zelená, zelená s modrým proužkem, modrá, modrá s červeným proužkem, červená, červená s černým proužkem, černá) a 9 mistrovských danů.

Kromě pásků jste ještě nějak rozdělení?

Ano, jsme rozdělení podle věku do kategorií: žáci-žákyně
junioři-juniorčky
senioři-seniorčky
veteráni-veteránky

Dále nás rozdělují na TUL, což je technický boj (soubor technik), podle pásků, a také na MATSOGI, což je volný boj, kde máme chrániče, podle věku a váhy.

Kdy jsi s TKD začala?

Začala jsem v první třídě, v roce 2009.

Proč ses rozhodla právě pro tento sport?

Rodiče se mě ptali, co bych chtěla dělat, a já jsem nevěděla, tak našli TKD, přihlásili mě a já jsem u toho zůstala, jelikož mě to chytlo a začalo mě to bavit.

Kdy jsi vyhrála svůj první závod?

Svůj první závod jsem vyhrála na mém prvním soustředění, ale byl to jen klubový turnaj.

Kolikrát týdně trénuješ?

Trénuji dvakrát až třikrát týdně v Mladé Boleslavi.

Jakého největšího úspěchu jsi v taekwon-do dosáhla?

Za svůj největší úspěch považuji, když jsem v roce 2016 získala druhé místo na mistrovství České republiky.

Co naopak považuješ za svůj nejhorší výkon?

Nejspíš mistrovství České republiky (MČR) v Brně, kdy jsem přijela na závody, převlékla jsem se do toboku, šla jsem svůj první zápas, který jsem prohrála, a jeli jsme domů.

Kdo s tebou jezdí na závody?

Jezdím se sportovním týmem, což je cca 6-10 lidí ze 120, a náš trenér.

Máte omezený počet závodnic, které z klubu nebo z republiky můžou jet na daný závod?
Ne.

Přemýšlela jsi někdy, že skončíš? Proč?

Ano přemýšlela. Jednou jsem se nepohodla s trenérem a docela mě to naštvalo, ale potom jsem si uvědomila, že TKD mě baví a nepřestanu jen po jednom nepohodnutí se s trenérem.

Baví tě i jiné sporty?

Nejradši ze všeho mám spaní, asi jako každý, také mě baví lyžování a plavání.

Jak trávíš svůj volný čas?

Ráda si čtu, pokud se zrovna nemusím učit do školy. Ráda trávím svůj volný čas s rodinou, buď jen tak u televize nebo někde na výletě.

Dostáváte od trenéra nějaké individuální rady nebo individuální tréninky?

Nic takového nemáme, ale trenér mi chodí radit k ringu.

Na jakých závodech jsi byla v poslední době?

A chystají se teď nějaké?

Nedávno jsme měli MČR, a také jsem byla na AHAC CUPU ve Slovinsku a tuto neděli (18.3.) se chystám jet na Czech open.

Evča Š., Špytka

Víte, co je lucidní snění?

Každý máme za jednu noc 4 až 7 snů, jen je tu ten problém, že si je nepamatujeme a někteří lidé si tak myslí, že sny nemají. Ale to není pravda. Sny opravdu máme, jen si je nepamatujeme. Ale zpět k tématu. Co je to lucidní snění? Je to stav, při kterém jsme ve snu, ale zároveň si to uvědomujeme. V tento okamžik si můžete dělat doslova, co se vám zlíbí. Jak si lucidní sen navodit? Někteří lidé ho dostávají pravidelně v určitém časovém intervalu. A poté jsou tu ti, kteří ho nemají vůbec, a proto se snaží ho nějakým způsobem vyvolat. Lucidní snění si můžete vyvolat mnoha způsoby:

1) *Meditace* - tento způsob spočívá v tom, že si lehnete a budete usínat a zároveň budete myslet na to, že jste ve snu. A jelikož jste na to před spaním silně mysleli, tak se do snu přenesete.

2) *Testování reality* - jde o to, že si zvyknete v reálném životě na nějaký podnět, jako je třeba dívání se na hodinky, nebo si řeknete, jestli to, co se před chvílí stalo, není tak trochu hloupost.

3) *Vžívání se do snu* - toto je návod pro ty, kteří lucidní sny občas mívají a chtějí je prožívat častěji. Jde o to, že když se vzbudíte a pamatujete si, že jste měli nějaký sen, tak si ho okamžitě zapíšete. Zapisujte si i své pocity z toho, co jste cítili, prostě úplně všechny detaily. A vždy večer před spaním si zápis pročtete. Tímto způsobem docílíte toho, že si budete pamatovat více snů a budou živější. Já osobně mám zkušenost s první metodou, díky které už v dnešní době dokážu lucidní sen vyvolat z devadesáti procent úspěšně. Nakonec chci ale dodat, že se vám to s největší pravděpodobností nepovede napoprvé.

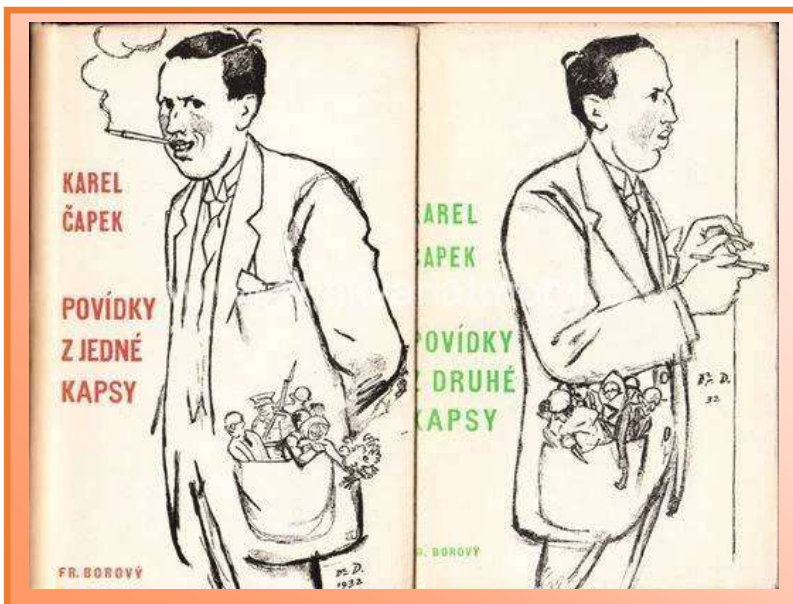
Mates

Karel Čapek: Povídky z jedné kapsy

Povídky z druhé kapsy

Recenze na knihu

Kniha se dozajista zařadila do mé kategorie „určitě přečtu v životě ještě vícekrát,“ neboť na mě zapůsobil jak Čapkův jazykový projev, tak i obsah povídek, kde si autor pohrává s pojmy zločinu a spravedlnosti.

Určitě stojí za zmínku Čapkův lehký, avšak přesto věcný a plnohodnotný způsob vyjadřování, jímž mistrně zpracovává celou detektivní tematiku a který se mi okamžitě zalíbil. Květnatá slovní zásoba přímo nabádá k dalšímu objevování nám známého – našeho mateřského jazyka, v němž lze pokaždé, a někdy právě s odstupem času, najít něco nového.

Celá publikace na mě působí i poněkud filozoficky. Je až děsivé, že by člověk dokázal tak dlouho debatovat nad jednou jedinou kratoučkou povídkou, což mě vede k pochopení, jak moc toho jeden z bratří Čapků dovedl ukrýt na pár stánek. Kolik tím pádem musí být ukryto mezi řádky?

Když se na celou sbírku podívám z obsahového hlediska, nemůžu si nevšimnout jisté podobnosti, ale zároveň bezmezně odlišnosti všech povídek. Každá je jiná, originální, avšak v jádru jsou stejné. Vyprávějí o „dobru o zlu“.

Nepřekonatelně geniální byla zpracování povahových rysů postav. Čapek přesně vystihl charakter každé postavy s fascinující přesností. Ano, pořád je zde řeč o povídkách a ne o sáhodlouhém románu.

Čtenář se při čtení stává v podstatě takovým psychologem, sociologem, jazykovědcem a objevitelem najednou. A navíc si to náramně užije.

Niky

Lyžák 2018

Několika žáků sedmé třídy jsme se zeptali, jak vzpomínají na lyžák.

Zuzana Buchtíková:

Dobré bylo, že jsme se školy zbavili na týden. Plusem byla možnost chodit do hospody. Mínusem zase hnusné jídlo.

Letos se lyžařský výcvik jako minulý rok konal ve Vítkovicích v Krkonoších, a to v termínu od 14. do 18. ledna. V den, kdy jsme přijeli, začalo sněžit, tudíž jsme měli po celý týden skvělé lyžařské podmínky. První den jsme všichni nejdříve ukázali své lyžařské schopnosti na kratší sjezdovce Vurmovce a večer jsme se rozdělili na dvě skupiny, kdy první skupina chodila na Aldrov a druhá skupina s menší technickou zdatností zůstala na Vurmovce. Na svah jsme chodili dvakrát denně. Ráno a odpoledne. Každý večer jsme měli nějaký menší program a poslední večer byla slíbená diskotéka. Někteří dokonce přespávali v jídelně. Lyžařský výcvik se povedl a všichni, kteří tam jeli, aby se naučili lyžovat nebo si lyžování osvěžili, lyžařský výcvik úspěšně absolvovali a dokázali zlepšit svou techniku nebo se naučili lyžovat.

Kačka

Klára Šimonová:

Sjezdovka byla daleko, hodně do kopce a všechno jsme museli táhnout. Když sněžilo, měli jsme hodně promočené oblečení, které se nestihlo usušit.

Catherine Mlejnková:

V jídelně bylo málo jídel, která by se dala jíst. A také jsme neměli koupelnu! Líbilo se mi vystoupení učitelů.

Markéta Najmanová:

Lyžák se mi líbil, ale nebavily mně hry, které jsme hráli místo lyžování. Občas byla strašná mlha. Také netěsnila okna a Wi-Fi nebyla nic moc.

Alžběta Bártková:

Na lyžáku jsem nebyla. Nemám ráda lyžování. Je tam hrozná zima. Stojí to docela hodně a navíc jsem od spolužáků slyšela, že to moc velký luxus nebyl.

Leona Plocková:

Mohlo být lepší jídlo. Bylo docela dobré počasí. Strašný budík od kluků! Nejlepší zážitek byl, když měli učitelé poslední večer představení.

Viky, Honza a Káťa

Píšu, píšeš, píšeme...

Zimní sporty a já

Mám ráda bruslení na ledě. Na bruslích jsem se začala učit jako malá. Byly mi asi čtyři roky. Zezačátku mi to vůbec nešlo, ale to asi každému. Postupně jsem se zdokonalovala. Často mě bolely nohy, a i když jsem několikrát spadla a bylo to bolestivé, nepřestalo mě bruslení bavit. Bruslila jsem na rybníce, a když nebyl zamrzlý, jezdili jsme s rodiči na umělý led. Po bruslení většinou ani nechci domů a nejradši bych bruslila dál. Vždycky si přitom vyčistím hlavu a vnímám jen svoje nohy, brusle a led. Když bruslím na rybníku, vnímám také okolí, přírodu. Bruslím už docela dlouho, ale nevěnuju se tomu, mám to spíš jako koníčka. Báví mě sledovat rychlobruslení a krasobruslení. Obdivuji krasobruslaře, protože naučit se sestavu je někdy složité, výsledek však stojí zato, i když je to dřina. Také ráda sleduji hokej a snowboarding. Na snowboardu bych se chtěla naučit. Líbí se mi, když na něm někdo jezdí.

Eliška Brožková, 8. A

Ze zimních olympijských sportů se mi nejvíce líbí lyžování, krasobruslení a biatlon. Vždy, když je olympiáda, tak se ráda dívám. Sport, který jsem se naučila, je bruslení na ledě. Jako malá jsem chodila s rodiči na rybník, který je nedaleko našeho domu. Nejdříve jsem chodila na led v obyčejných botách, protože jsem neměla žádné brusle. První brusle jsem dostala asi v sedmi letech. Když jsem si na ně poprvé stoupla, ani jsem neudělala krok a hned jsem spadla. Později jsem chodila na led se svojí kamarádkou. Nejprve jsme vyhrnuly sníh, pokud tam nějaký byl, a pak jsme začaly bruslit. Pokaždé jsme se u toho hodně nasmály. Někdy jsme bruslily i dvě hodiny. Za posledních pár let ale nemrzlo, až letos v únoru. Letos jsme už někoho u nás na rybníku zahlédly, a tak jsme šly také bruslit. Naše první věty zněly "Je ten led dost pevný? Nepropadneme se?" Když jsme led vyzkoušely v obyčejných botách, hned jsme se obuly do bruslí a začaly bruslit. Společně s námi šly i naše mladší sestry, kterým to moc nešlo, ale stejně nás to bavilo. Bruslení mi dává volnost, rozběhnout se někam, kam se jindy nemůže.

Petra Švorcová, 8. A

Už jako malý jsem měl rád lyžování a poté i bruslení. Dnes už nebruslím, ale s lyžováním stále pokračuji. V budoucnosti bych rád vyzkoušel snowboard nebo běžky. Lyžování je fajn, ale může být i nebezpečné, když někdo jezdí neopatrně a přehnaně rychle. Mně se naštěstí zatím nikdy nic vážného nestalo. Nejhorší pád se mi přihodil, když jsem jel na sjezdovce v Tanvaldu. Jezdíme sem lyžovat každé jarní prázdniny. Na jedné sjezdovce je prudký kopec, a když po něm jedete, na konci je zatáčka. Neviděl jsem dobře, co je za ní, a k tomu byla mlha. Stáli tam nějací lidé a já bohužel nestihl zabrzdít. Nic vážného se naštěstí nestalo, ale pár modřin jsem pak našel. Kvůli tomu si už dávám větší pozor a raději jezdím opatrněji. Ale neodradilo mě to od toho, abych si nesjel černou sjezdovku v ten samý den. Lyžuju už od pěti let a lyžovat jsem se učil s rodiči. Nejprve jsem sjížděl malé kopečky, a když mi to už šlo, začal jsem jezdit na normálních sjezdovkách. O bruslení si toho už tolik nepamatuji, ale vím, že jsem se oproti lyžování naučil bruslit velmi rychle. Nejprve jsem to zkoušel tady na Pískovském rybníku a pak i boleslavském stadionu. Bruslení mě ale po pár letech přestalo bavit, a tak jsem s ním přestal.

Matyáš Bonk, 8. A

Deník

Markéta Zemanová

3. září

Dnes jsem se vzbudila, až když do pokoje vběhl můj starší bratr Max. „Bože můj, Terezo, vstávej!“ Rozespale jsem se posadila a došlo mi, že je první školní den a já už zaspala. Chtěla jsem se rychle obléknout, ale nemohla jsem najít oblečení. Ve skříni jsem objevila nějakou šedou sukni a červené tričko. Vůbec to k sobě nešlo, ale co jsem měla dělat? Už jsem chtěla vyrazit, ale... co snídaně? Sáhla jsem po kusu mamčina koláče a v nízkých podpatcích utíkala na autobus. Ten mi naštěstí neujel. Za pár minut jsem stála u školy. Před vchodem postávaly prvačky a strašně se šklebily. Bohužel jsem si nevšimla, že mám sukni špinavou od koláče. Peklo začínalo.

11. září

O minulých dnech snad raději není třeba se zmiňovat. Testy, testy a zase jenom testy... Ale dneska k nám nastoupil nový kluk. Jmenuje se Tomáš a je hezkej, milej a slušnej. Tomu jsem se divila nejvíc. Přišel totiž z Prahy. A tam se podle mě zas tak slušně nemluví. To my tady, telata z miniměsta, doma dostaneme, jen co řeknem první slabiku nějaký sprostárny. Fakt krutý! Takový omezování!

13. září

Pan učitel dneska Tomáše přesadil ke mně do lavice. Místo Milana. Konečně. Milan je příšernej, neustále se na mě lepí a vypadá, že by nejraději všechny holky svlíknul donaha. Se divím, že ho vůbec pustili na střední.

22. září

Paní ředitelka nám dnes rozdala takovej minipapír, jestli někam smíme jet. Asi jsme ho měli dát rodičům. Jenomže mamka má dneska denní a táta je pracovně ve Švýcarsku. Tak co, no, podepsala jsem to za ně.

23. září

Nikdo nepoznal, že jsem to podepsala já. Takže pohoda. Prý pojedeme někam do zahraničí. Neříkal někdo, že do Rakouska?

1. října

Celej tejden ležím s chřipkou. A to máme zítra odjíždět!!!

2. října

Vstávala jsem ve čtyři. Hrůza. Ale musela jsem si zabalit. Brácha mě pak vzal autem ke škole. Autobus mi totiž ujel, typický. Čekalo se na mě, samozřejmě. Zjistila jsem, že jedu do Itálie, jakýpak Rakousko. Celej den sedět na nepohodlných sedačkách v nějaký starý rachotině, co si říká dálkovej autobus, bylo nesnesitelný. Nejdřív jsem měla až do oběda hlad, pak jsem zjistila, že řidič vypnul Wi-Fi a ještě se mi rozbily sluchátka. Fakt... Když jsme večer dorazili, v nějaký ubytovně z roku raz, dva nám rozdělili pokoje. Jsou po čtyřech a já musela vyfasovat ty nejhorší holky. Šárku, Adélu a Janu. S Šárkou a Adélou se nebavím, s Janou možná někdy. Při mé největší smůle jsem si zapomněla vzít kartáček na zuby. Že já nezůstala radši doma.

3. října

Budíček v šest. Copak nám to alespoň nemohli včera říct? To bych nešla spát ve dvě v noci. Vypadám jak vyvoraná myš. Alespoň že se umím namalovat tak, abych to zamaskovala. Chtěla jsem zajít někam do obchoďáku, ale jsme v takový díře, že tu není nic! Kam jsme se to dostali?! Tady se snad žije v období pravěku! Dobře, má to i nějaký plus. K obědu i k večeři byla pizza.

4. října

Do večera nás táhli po nějakých muzeích umění nebo čeho. Večer volala mamka, a tak jsem jí všechno barvitě vyprávěla. Adéla na mě čuměla jak na mimozemšťana.

7. října

Tak jsem zvědavá, jak dlouho budu dneska psát. Totiž, pátýho ráno jsme odjížděli do Říma (konečně někam, kde to má úroveň), ale já si pod polštářem nechala svůj deník! „Pane učiteli, budeme se ještě vracet na minulý ubytování?“ Málem mě propálil pohledem. „Ne, proč se ptáš?“ „Já jsem si tam něco zapomněla.“ „Tak si příště svoje věci lépe hlídej.“ A bylo. Celý den nebyl rozchod, modlila jsem se, aby nastal další den. Konečně! Od rána do tří hodin jsme se mohli dívat po Římě. Jenomže já potřebovala svůj deník. Vzala jsem peníze a hledala nejbližší autobusovou zastávku. Ne, že by tady jezdily lepší autobusy, to fakt ne. Sedla jsem si do prvního, který jel mým směrem. Ve vesnici mě do toho ubytování málem nepustili! O.K. S mojí angličtinou se nedivím. Deník tam naštěstí stále ležel. Problém byl v tom, že mi nejelo nic zpátky. A do toho začalo pršet. Zkoušela jsem stopovat, ale nikdo se na mě ani nepodíval. Jak jsem se měla dostat do tří zpátky do Říma?! Vždyť to bylo snad 40 kilometrů! Dvě hodiny jsem nakonec šla pěšky, než jsem narazila na správný autobus. „Terezo, kde jsi byla!“ vyjela na mě Šárka, jen co jsem vystoupila z busu. „Všichni tě tu hledáme jak blbci!“ dodala. „Co ti je do toho?“ zkřížila jsem ruce na prsou. „Víš kolik je hodin?“ „Ne a nezajímá mě to.“ odsekla jsem a šla k ubytku. „Čtyři!“ zavolala za mnou a vytáhla mobil. Před vstupem do pokoje stál pan učitel. „Terezo, kde jsi byla? A jak to vypadáš?“ dožadoval se vysvětlení. „Na minulém ubytování.“ zabouchla jsem za sebou zprudka dveře a zamkla je. Ale v pokoji byla Adéla. Podlézavě dveře zase odemkla, vyrvala mi deník z rukou a dala ho učiteli. „Šla jsi pro tohle.“ S mstivým úsměvem se na mě otočila. Měla jsem z toho velký problém. Deník jsem dostala zpátky až dneska. Nejhorší je, že už o tom určitě vědí i rodiče a brácha.

10. října

Dřív jsem deník neměla odvahu vytáhnout. Zítra jedeme domů. Hlavně zas nesmím něco zapomenout.

11. října

Všichni se o mém deníku dozvěděli. Cesta zpět byla ještě horší než cesta tam. Stáli jsme asi tři hodiny v koloně a ostatní mi stále dělali naschvály. Domů jsme dojeli až večer. Do té doby jsem ani nesáhla po mobilu. Co kdyby volali rodiče? Ti na mě i s Maxem čekali u školy. „Tak co, dobrodruhu, nezatoulala ses nám trochu?“ dobíral si mě s pošklebováním brácha. Hodila jsem mu do rukou přeplněnou tašku a jenom s deníkem se rozběhla domů. Samozřejmě jsem dostala výprask všech výprasků. Max se jenom šklebil, když jsem se hájila. Brzo jsem řekla, že jdu spát, ale usnula jsem asi až o dvě hodiny později.

12. října

Max mi vzal deník a celý si ho přečetl. Pak ho ale dal přečíst i rodičům. To už je vážně moc! S tímhle deníkem jsou samé problémy. Dám ho někam, kde na něj zapomenu a než ho znova najdu, sežerou ho moli!! Sbohem, deníku.

Odvaha

Kateřina Špytková

Co je v životě nejdůležitější? Většina lidí odpoví štěstí, zdraví, láska, někteří peníze. Ale co je opravdu důležité? Myslím si, že nejdůležitější je odvaha a chuť pouštět se do nebezpečných věcí. Myslím si, že bez odvahy by nebylo štěstí, lásky, peněz, protože by se všichni báli udělat první krok, nebo bojovat o úspěch. Odvaha a sebevědomí jsou klíčem ke všemu. Když každé ráno sebereme odvahu vstát z postele a vyjít ven do společnosti, máme nejtěžší část za sebou. Jelikož tím ukazujeme, že máme chuť žít vlastní život a že se nebojíme dělat chyby. Samozřejmě odvahy by nebylo bez chyb, protože nikdo není perfektní. Ale vždy se z chyb můžeme poučit. A já radši budu litovat toho, že jsem něco udělala, než že jsem to neudělala.

Co se nám (ne)líbí - bousovské náměstí

O našem městě existují zmínky již ze 14. století. Císař Rudolf II. udělil Dolnímu Bousovu titul města. Dnes má svůj znak a svou vlajku.

Co se vám v našem městečku líbí? A co naopak nelíbí? Mně se na našem městečku líbí jeho velikost. Naše město je malé. Má asi 2700 obyvatel. Přesto má i svou školu. Letos dostala nové prostory v bývalé Květince místní pošta. Tato budova se mi líbí asi nejvíce. Zaujala mě svým vzhledem a svou barvou, je světle šedivá s nádechem do fialova. Navíc si myslím, že je na dobrém a všem dostupném místě. Co mě ale znepokojuje, je to, že z budovy bývalé pošty vznikne ubytovna. Také mě znepokojuje, že fast food Mc Bůček (Kebab) dříve ve svých prostorách prodával jen jídlo a nealkoholické pití a nyní rozšířil svůj sortiment i o alkoholické nápoje. Občas se stává, že se nesejde představa žáka s představami kuchařek o dobrém obědě, a proto se občas hodí pizzerie na náměstí. A myslím si, že v našem městě je také spousta mladých lidí, kteří by si v létě chtěli přivydělat. Město by mohlo těmto lidem nabídnout brigádu nebo třeba vyvěsit plakát, že brigádníky hledá.

Evča Š.

S naším městem jsem spokojený. Akorát bych nechal opravit koupaliště, protože "podlaha" u bazénu je místy kluzká a místy vám je nepříjemné na ní stát.

Jan Merva (15)

Byla bych ráda, kdyby v městě bylo více košů s pytlíčky pro pejskaře, jelikož jezdím s dítětem na procházku a nechci po každé procházce umývat kočárek.

Maminka s kočárkem

Na bousovském náměstí postrádám lavičky. Bylo by příjemné, aby si na náměstí mohli lidé sednout a jen tak si poklábosit. A je velká škoda, že pěkně renovované náměstí náměstí hyzdí vystavované zboží vietnamských prodejců. Myslím si, že růžoví delfini, modré koňské hlavy a umělé květiny koloritu náměstí zrovna neprospívají.

Starší žena

Naše město se mi líbí. Teď zde proběhla spousta rekonstrukcí, díky nimž máme opravené chodníky, zrekonstruovanou radnici, novou školu. Za bývalou poštou je postavené nové parkoviště, které se hodí, když je na náměstí narváno. Vezmete si nákup, přejdete chodník a nesedřete se. To se mi líbí asi nejvíce.

Na náměstí je autobusová bouda, kterou bych zvětšil, aby, když prší, měli dospělí lidé a děti kde počkat, když je nepříznivé počasí.

Kousek od fotbalového hřiště je tenisový kurt a basketbalové hřiště, které by potřebovalo zrekonstruovat a uvést znovu do provozu, myslím si, že lidé v Bousově nemají problém dojet si zahrát na Rohatsko, ale kdyby se tyto opravily, měly by možnost jít si zahrát i děti, samy, bez rodičů.

František Šolc (75)

Březen - měsíc knihy

Ďáblova bible,

latinsky Codex Gigas, je kniha úctyhodná nejen obsahem, ale i podobou – ve středověku byla přirovnávána k sedmi divům světa. Váží 75 kilogramů, dřevěné desky knihy měří 900 krát 505 milimetrů.

Největší knihkupectví

je Barnes a Noble knihkupectví v New York City v USA. Má 20,71 km regálů a zabírá plochu 14 330 m².

Největší nej... o knihách

Nejprodávanější autoři všech dob.

Tato pocta patří Agathe Christie, autorce detektivních příběhů. Od roku 1920 se prodalo přes miliardu výtisků jejích knih v anglickém jazyce a o další miliardu více v 45 cizích jazycích. Více se prodalo pouze Bible a knih od Williama Shakespeara.

Ptáme se:

Jaké knihy jste v poslední době četli a co se vám na nich líbilo?

Diana Vančová, 6.B

Knihy Papírová města, Autor John Green.
Dianě se líbily hlavně obrázky.

Mgr. Katarína Procházka

Knihy Eat, play and love, Autor S J. Robert
Paní učitelce se knížka líbí, protože si u čtení odpočine.

Mgr. Radka Roxerová

Knihy To přší moře, autor Radka Třeštíková. Paní učitelce se na knize líbil název knihy.

Také má ráda knihy Kouzlo všednosti, Květiny pro Lauru a Vůně života od autorky Táni Keleové-Vasilkové.

Ladislav Rafael, 4.B

Knihy Harry Potter od J. K. Rowlingové.
Líbí se mu hlavně obrázky.

Natálie Pitáková, 6.A

Knihy Soví kouzlo, autor Ina Bradntová.
Natálce se kniha líbila, protože je o zvířatech a Natálka zvířata zbožňuje.

Elka a Terka

Lewis Carroll byla vydražena za 1,5 milionů dolarů na aukci v New Yorku a stala se tak nejdražší dětskou knihou v historii.

Největší knihovna na světě

Knihovna kongresu, Washington DC, USA obsahuje 28 milionů knih a má 532 kilometrů regálů. Pokud byste jeli padesátikilometrovou, trvalo by vám téměř osm hodin projít všechny regály! Britská knihovna v Londýně je druhou největší na světě s více než 18 miliony knih.

Pobavte se vtipy o knihách!

„Co jsi dostal pod stromeček?“

„Kytici od Erbena.“

„A od ostatních?“

Wikipedie: *"Já vím všechno!"*

Google: *"Najdu všechno!"*

Facebook: *"Já znám všechny."*

Internet: *"Beze mě jste v čudu."*

Elektrina: *"Tak se uklidníme, jo?!"*

- Pokud jde o knihy pro čtenáře vaší intelektuální úrovně, pane poslanče, mohu vám nabídnout toto kousací leporelo.

- Máte dětské knížky v tvrdých deskách?
- *Myslíte leporela?*
- Ne. Takový ty rozkládací.

- Manželka si čte v knize básní.

"Pepo," volá na muže, "tady nějaký Fráňa Šrámek opsal básničku, kterou jsi před třiceti lety složil jenom pro mě!"

- Chcete ty knihy zabalit každou zvlášť?
- Ne, dohromady, ale každou zvlášť převázat...

- Prosila bych jednoho Čapka, bohužel, autora neznám.

- Poslali jste mi knihu *Jakou barvu má mládí*. Asi jde o vtip, protože mně je 86 let, mám šedý zákal, neudržím ani knihu a k zabývání se barvou mládí mám opravdu daleko... JS

Baví se dva známí spisovatelé:

- „Víte, že mi trvalo plných deset let, než jsem zpozoroval, že neumím psát?“ řekl jednou Balzac Victoru Hugovi.
- „A proč jste si pak nezvolil jiné povolání?“ podivil se Hugo.
- „Pak už bylo pozdě. To už jsem byl slavný spisovatel.“

Mladá žena přijde do knihovny:

"Prosím vás, kde najdu knihu o manželském štěstí?"

"Zkuste oddělení pohádek nebo fantasy."

Slečno, mám k vám jeden diskretní dotaz:
Nekoupil u vás můj kluk tuhleto sprostárnu?
Ale to je švédský časopis... to nevedeme.
Škoda. Velká škoda.

- Paní prodavačko, máte sice krásný účes, pěkné oči, bezva figuru, ale ten váš škleb ruší tohle všechno a odrazuje zákazníky nejenom od nákupu knížek, ale od čtení vůbec!

Popletené pohádky

Dokážeš k sobě dát správná PROČ a PROTOŽE?

1. Proč věznila zlá babizna Jeníčka a Mařenku?

A) Aby Karkulka lépe slyšela.

2. Proč jezinky odnesly Smolíčka pacholíčka?

B) Protože byl líný.

3. Proč královna nenáviděla Sněhurku?

C) Protože ji sedm synů neustále otravovalo, kdy už budou hotové bochníčky.

4. Proč poslal král Plaváčka za Dědem Vševědem?

D) Protože na něho byla nevlastní matka zlá.

5. Proč Johanku nenáviděly její dvě sestry a podstrčily jí namísto děťátka štěně?

E) Protože byla pyšná a prohlásila, že jí král není hoden ani zavázat střevíček.

6. Proč se Honza učil latinsky?

F) Protože byl lakomý a nerozdělil se se slepičkou.

7. Proč matka vykřikla "I bodejt' byste se všichni zkrkavčili?"

G) Protože jí sestry záviděly, že se s ní oženil král.

8. Proč Jaromil odešel z domova?

H) Protože ho chtěly vykrmit a sníst.

9. Proč se hloupý Honza válel věčně na peci?

CH) Protože měl králi přinést tři zleté vlasy.

10. Proč měl vlk, převlečený za babičku, tak velké uši?

I) Protože byla krásnější než královna.

11. Proč princezna Krasomila urazila krále Miroslava?

J) Protože jí ukradli perníček z perníkové chaloupky.

12. Proč uvízlo kohoutkovi jádro v krčku?

K) Protože chtěl, aby z něho byl velký pán.

1J-2H-3I-4CH-5G-6K-7C-8D-9B-10A-11E-12F

Na vydání tohoto čísla se podíleli: Mgr. Ingrid Mendlíková (IM), Nicole Kačurová (Niky), Matěj Nechánský (Mates), Kateřina Špytková (Špytka), Eva Štěpánová (Evča Š.) – 9. třída, Kateřina Karnová (Katka), Matěj Říha (Matěj), Lukáš Zvěřina (Luky) – 8. A, Miroslav Buriánek (Míra) – 8. B, Jan Černohorský (Honza), Viktorie Havryljuková (Viky), Kateřina Pitrová (Káťa) – 7. třída, Michaela Hrobníková (Minner), Adriana Janů (Včelka Aja), Tereza Rejmanová (Terka), Eliška Valešová (Elka) – 6. A, zábava – redakce, fotografie IM, obrázky žáci ZŠ

Cena 10,- Kč